Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2012. gada 26. aprīlī*

Direktīva 2006/126/EK — Vadītāja apliecību savstarpēja atzīšana — Dalībvalsts atteikums atzīt personai, kuras vadītāja apliecība ir atņemta tās teritorijā, citas dalībvalsts izdotu vadītāja apliecību

Lieta C-419/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 16. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 23. augustā, tiesvedībā

Wolfgang Hofmann

pret

Freistaat Bayern.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], tiesneši U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], A. Ross [*A. Rosas*] (referents), A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 28. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *W. Hofmann* vārdā – *W. Säftel*, *Rechtsanwalt*,

— *Freistaat Bayern* vārdā – *M. Niese*, tās *Oberlandesanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *N. Graf Vitzthum*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *G. Braun* un *N. Yerrell*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 10. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām (OV L 403, 18. lpp., un labojums – OV 2009. L 19, 67. lpp.) 2. panta 1. punkta un 11. panta 4. punkta otrās daļas interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *W. Hoffmann*, Vācijas pilsoni, Čehijas Republikā izsniegtas vadītāja apliecības turētāju, un *Freistaat Bayern* [Bavārijas federālo zemi] par lēmumu, ar kuru viņam tika atteiktas tiesības lietot savu vadītāja apliecību Vācijas Federālās Republikas teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Direktīvas 2006/126 preambulas 2. apsvērumam:

"Noteikumi par vadītāju apliecībām ir būtiski kopējās transporta politikas elementi, kas palīdz uzlabot ceļu satiksmes drošību un atvieglina tādu personu brīvu pārvietošanos, kuras apmetas uz dzīvi dalībvalstī, kas nav tā pati, kurā izsniegta vadītāja apliecība. Ņemot vērā to, cik svarīgi ir individuāli transportlīdzekļi, tas, ka personai ir vadītāja apliecība, ko pienācīgi atzinusi uzņēmēja dalībvalsts, veicina pārvietošanās un uzņēmējdarbības brīvību. [..]"

4 Atbilstoši šīs direktīvas preambulas 8. apsvērumam ceļu satiksmes drošības dēļ būtu jāparedz minimālās prasības, lai varētu saņemt vadītāja apliecību.

5 Minētās direktīvas preambulas 15. apsvērumā ir paredzēts:

"Ar ceļu satiksmes drošību saistītu iemeslu dēļ dalībvalstīm būtu jāspēj visiem transportlīdzekļu vadītāju apliecību turētājiem, kas ieguvuši pastāvīgu dzīvesvietu to teritorijā, piemērot savas tiesību normas par transportlīdzekļu vadītāju apliecību atņemšanu, aizturēšanu, atjaunošanu vai anulēšanu."

6 Atbilstoši Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punktam "dalībvalstu izsniegtas vadītāju apliecības ir savstarpēji atzītas".

7 Šīs direktīvas 7. panta 1. un 5. punktā ir noteikts:

"1. Vadītāju apliecības izsniedz tikai šādiem pretendentiem:

a) kas ir izturējuši braukšanas prasmes un stila pārbaudi un teorētisku zināšanu pārbaudi un atbilst medicīniskiem standartiem saskaņā ar II un III pielikumu;

[..]

e) kam pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kura izsniedz vadītāja apliecību, vai kas var pierādīt, ka ir tajā mācījušies vismaz sešus mēnešus.

[..]

5.

a) Nevienai personai nedrīkst būt vairāk kā viena vadītāja apliecība;

b) Dalībvalsts atsakās izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, ja tā atklāj, ka viņam jau ir vadītāja apliecība;

c) Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus saskaņā ar b) punktu. Attiecībā uz vadītāju apliecību izsniegšanu, aizvietošanu, atjaunošanu vai apmainīšanu šādi vajadzīgie pasākumi ir veikt pārbaudi citās dalībvalstīs, ja ir pamatots iemesls aizdomām, ka pretendents jau ir citas vadītāja apliecības turētājs;

d) Lai atvieglotu pārbaudes saskaņā ar b) punktu, dalībvalstis izmanto ES vadītāju apliecību tīklu, kad tas sāk darboties.

Neskarot 2. pantu, dalībvalsts, kas izsniedz vadītāja apliecību, ievēro pienācīgu modrību, lai nodrošinātu, ka persona atbilst šā panta 1. punktā izklāstītajām prasībām, un piemēro savus valsts noteikumus, atceļot vai atņemot braukšanas tiesības, ja konstatē, ka vadītāja apliecība ir izsniegta, neievērojot prasības."

8 Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkts ir izteikts šādi:

"Dalībvalsts atsakās izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam.

Dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi kāda cita dalībvalsts personai, kuras vadītāja apliecība izdevējas valsts teritorijā ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam.

Dalībvalsts var arī atteikties izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir anulēta."

9 Šīs direktīvas 13. pantā ir noteikts:

"1. Vienojoties ar Komisiju, dalībvalstis nosaka atbilsmes tiesībām, kas iegūtas pirms šīs direktīvas īstenošanas, un 4. pantā definētajām kategorijām.

Pēc apspriešanās ar Komisiju dalībvalstis var savos tiesību aktos izdarīt pielāgojumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu 11. panta 4., 5. un 6. punktu.

2. Šī direktīva neatņem vai jebkādi nekvalificē braukšanas tiesības, kas piešķirtas pirms 2013. gada 19. janvār[a]."

10 Minētās direktīvas 15. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis palīdz cita citai īstenot šo direktīvu un apmainās ar informāciju par vadītāju apliecībām, ko tās ir izdevušas, apmainījušas, aizvietojušas, atjaunojušas vai atņēmušas. Tās izmanto šajos nolūkos izveidoto ES vadītāju apliecību tīklu, kad tas sāk darboties."

11 Šīs pašas direktīvas 16. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis ne vēlāk kā 2011. gada 19. janvār[ī] pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu 1. panta 1. punkta, 3. panta, 4. panta 1., 2. un 3. punkta un 4. punkta b) līdz k) apakšpunkta, 6. panta 1. punkta un 2. punkta a), c), d) un e) apakšpunkta, 7. panta 1. punkta b), c) un d) apakšpunkta, 2., 3. un 5. punkta, 8. panta, 10. panta, 13. panta, 14. panta, 15. panta prasības, kā arī I pielikuma 2. punkta, II pielikuma 5.2. punkta attiecībā uz A1, A2 un A kategoriju, IV, V un VI pielikuma prasības. Dalībvalstis Komisijai tūlīt dara zināmus šos aktus.

Tās piemēro šos aktus no 2013. gada 19. janvār[a]."

12 Direktīvas 2006/126 17. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"[Padomes 1991. gada 29. jūlija] Direktīva 91/439/EEK [par vadītāju apliecībām (OV L 237, 1. lpp.)] ir atcelta, sākot no 2013. gada 19. janvār[a], neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz VII pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem, lai šo direktīvu transponētu savos tiesību aktos."

13 Direktīvas 2006/126 18. pants tātad ir izteikts šādi:

"Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

2. panta 1. punktu, 5. pantu, 6. panta 2. punkta b) apakšpunktu, 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu, 9. pantu, 11. panta 1. punktu un 3. līdz 6. punktu, 12. pantu un I, II un III pielikumu piemēro no 2009. gada 19. janvār[a]."

14 Atbilstoši Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktam "dalībvalstu izdotās vadītāju apliecības tiek savstarpēji atzītas".

15 Šīs direktīvas 7. panta 1. punktā ir noteikts:

"1. Vadītāju apliecības turklāt tiek izdotas tikai tiem pretendentiem,

a) kas saskaņā ar I un II pielikuma noteikumiem ir nokārtojuši praktiskās braukšanas pārbaudi un teorētisko zināšanu pārbaudi un atbilst medicīniskajiem standartiem;

b) kam ir parastā dzīvesvieta dalībvalstī, kas izdod vadītāja apliecību, vai kas var pierādīt, ka tur ir mācījušies vismaz sešus mēnešus."

16 Minētās direktīvas 8. panta 2. un 4. punktā ir paredzēts:

"2. Ievērojot krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes principu, parastās dzīvesvietas dalībvalstis uz citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāju var attiecināt savas normas par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, apturēšanu, atņemšanu vai anulēšanu un tāpēc, ja nepieciešams, apmainīt vadītāja apliecību.

[..]

4. Dalībvalsts var atteikties atzīt jebkuras tādas vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi cita dalībvalsts personai, kas pirmās valsts teritorijā ir pakļauta kādam no 2. punktā minētajiem pasākumiem.

Tāpat dalībvalsts var atteikties izdot vadītāja apliecību pretendentam, kas ir pakļauts šādiem pasākumiem citā dalībvalstī."

Valsts tiesiskais regulējums

17 1998. gada 18. augusta Noteikumu par personu piekļuvi ceļu satiksmei (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr* (*Fahrerlaubnis-Verordnung*), *BGBl.* 1998 I, 2214. lpp.), redakcijā, kas izteikta 2009. gada 7. janvāra noteikumos (*BGBl.* 2009 I, 29. lpp.), 28. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir noteikts:

"Derīgas [Eiropas Savienības] vai [Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ)] vadītāja apliecības īpašnieki, kuru pastāvīgā dzīvesvieta 7. panta 1. vai 2. punkta izpratnē ir Vācijā, var – ievērojot 2.–4. punktā paredzētos ierobežojumus – vadīt transportlīdzekli šajā valstī atbilstoši tiem piešķirtajām tiesībām. [..]"

18 Minēto noteikumu 28. panta 4. punktā ir noteikts:

"1. punktā norādītā atļauja neattiecas uz [Savienības] vai EEZ vadītāju apliecību īpašniekiem,

[..]

3. kuru vadītāju apliecības Vācijā ir uz laiku vai pavisam atņēmusi tiesa vai ir nekavējoties vai galīgi tās atņēmusi administratīva iestāde, kuru vadītāja apliecības izsniegšana ir atteikta ar lēmumu, kas ir kļuvis galīgs, vai kuriem vadītāja apliecības nav atņemtas tikai tādēļ, ka starplaikā tie no tām ir atteikušies,

[..]

Pirmā teikuma 2. un 3. punktā minētajos gadījumos kompetentā iestāde var pieņemt aktu, kurā konstatē tiesību neesamību. Pirmā teikuma 3. un 4. punkts ir piemērojami tikai tad, ja tajos paredzētie pasākumi ir reģistrēti centrālajā satiksmes reģistrā un atbilstoši likuma par ceļu satiksmi (*Straßenverkehrsgesetz*) 29. pantam nav notikusi izslēgšana."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

19 Ar 2007. gada 8. maija rīkojumu krimināllietā, kas ir stājies spēkā, *Amtsgericht Memmingen* (Memingenes pirmās instances tiesa) piesprieda *W. Hofmann* naudas sodu par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā. Turklāt viņam tika atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības un tika noteikts aizliegums iegūt jaunas tiesības uz 15 mēnešiem, proti, līdz 2008. gada 7. augustam. Šajā ziņā no Tiesai iesniegtajiem materiāliem izriet, ka pirms savu vadīšanas tiesību atgūšanas aizlieguma laikposma beigām *W. Hofmann* bija jālūdz izsniegt jaunas tiesības kompetentajā Vācijas iestādē, kurai bija jāpārbauda, vai tiesību atgūšanai ir vajadzīgs jauns vadīšanas eksāmens, lai noteiktu ieinteresētās personas vadīšanas spējas, vai obligātā medicīniski psiholoģiskā pārbaude, lai pārbaudītu viņa piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai.

20 2009. gada 17. martā, veicot satiksmes kontroli, Vācijas iestādes konstatēja, ka *W. Hofmann* turējumā bija Čehijas Republikas vadītāja apliecība, kas izsniegta 2009. gada 19. janvārī un kurā kā to turētāja dzīvesvieta ir minēta Lazanī [*Lazany*] (Čehijas Republika). Vācijas policija 2009. gada 25. marta satiksmes kontroles laikā šo vadītāja apliecību konfiscēja. Minētā apliecība tika nodota Vācijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību piešķiršanas jomā kompetentajai iestādei.

21 Ar 2009. gada 20. aprīļa vēstuli šī iestāde norādīja *W. Hofmann*, ka viņa Čehijas Republikas vadītāja apliecība nedod tiesības vadīt transportlīdzekļus Vācijā. Ja viņš nepiekritīs, ka uz šī dokumenta tiek izdarīta attiecīga atzīme, tiks pieņemts deklaratīvs akts.

22 Tā kā *W. Hofmann* noraidīja šādas atzīmes izdarīšanu, minētā iestāde ar 2009. gada 15. jūlija lēmumu konstatēja, ka ieinteresētās personas Čehijas Republikas vadītāja apliecība nedod tiesības vadīt transportlīdzekļus Vācijas teritorijā un izdeva rīkojumu izdarīt uz šī dokumenta atzīmi par tā spēkā neesamību minētajā teritorijā.

23 2009. gada 13. augustā *W. Hofmann* cēla prasību *Verwaltungsgericht Augsburg* (Augsburgas Administratīvajā tiesā) par šī lēmuma atcelšanu.

24 Ar 2009. gada 11. decembra spriedumu šī tiesa noraidīja šo prasību. Vadītāja apliecību savstarpējās atzīšanas princips nav šķērslis, lai konstatētu, ka *W. Hofmann* nav tiesīgs Vācijā izmantot Čehijas Republikas vadītāja apliecību, jo Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrā daļa ir izņēmums no šīs direktīvas 2. panta 1. punkta. Šī 11. panta 4. punkta otrā daļa nevar tikt interpretēta ierobežoti saskaņā ar Tiesas judikatūru par Direktīvas 91/439 8. panta 2. un 4. punktu, kas izriet no 2008. gada 26. jūnija spriedumiem apvienotajās lietās C-329/06 un C-343/06 *Wiedemann* un *Funk* (Krājums, I-4635. lpp.) un apvienotajās lietās no C-334/06 līdz C-336/06 *Zerche* u.c. (Krājums, I-4691. lpp.). Ja tiktu pieļauti judikatūrā paredzētie izņēmumi, tas būtu pretrunā Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrajā daļā noteiktajam stingrajam aizliegumam turpmāk atzīt vadītāja apliecības šajā pantā paredzētajos apstākļos. Cīņas pret "vadītāju apliecību tūrismu" efektivitāte, kas ir viens no šīs direktīvas mērķiem, liedz jebkādu salīdzinoši stingro tiesību normu par atbilstību apiešanu, kas ir piemērojamas Vācijā pēc Vācijas vadītāja apliecības atņemšanas.

25 *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* (Bavārijas Augstākā administratīvā tiesa) pieņemtajā apelācijas sūdzībā *W. Hofmann* būtībā prasīja atcelt *Verwaltungsgericht Augsburg* spriedumu un vadīšanas tiesību piešķiršanas jomā kompetentās iestādes 2009. gada 15. jūlija lēmumu, apgalvojot, ka pirmo reizi rodas jautājums, vai Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkts bija piemērojams tādām ārvalstu vadītāju apliecībām, kādas ir šajā gadījumā, kas izsniegtas 2009. gada 19. janvārī vai vēlāk. Tikai pēc tam rastos jautājums, vai šī sprieduma iepriekšējā punktā minētā Tiesas judikatūra ir piemērojama šīs direktīvas normām, kas stājās spekā 2009. gada 19. janvārī.

26 Tā kā *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* nebija skaidrs, vai attiecībā uz Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punktu ir jāpiemēro Tiesas judikatūra par Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktu un 8. panta 2. un 4. punktu, tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [..] Direktīvas 2006/126 [..] 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij ir jāatsakās atzīt savā teritorijā tādas vadītāja apliecības derīgumu, kuru ir izsniegusi cita dalībvalsts ārpus attiecīgajai personai noteiktā jaunas apliecības pieprasīšanas aizlieguma perioda, ja tās turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērota viņa transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana un ja vadītāja apliecības izsniegšanas brīdī šīs personas pastāvīgā dzīvesvieta bija izdevējas dalībvalsts teritorijā?"

Tiesvedība Tiesā

27 Ar vēstuli, kas ir saņemta Tiesā 2011. gada 13. septembrī, iesniedzējtiesa informēja Tiesu, ka *W. Hofmann* ir piemērota transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana ar *Amtsgericht Memmingen* 2011. gada 5. aprīļa spriedumu, kas ir stājies spēkā, un ka minēto tiesību atgūšana tika aizliegta uz vienu gadu un sešiem mēnešiem. Minētā tiesa uzskata, ka, lai gan tādējādi vairs nav jālemj par konstatējumu kompetentās iestādes lēmumā attiecībā uz transportlīdzekļa vadīšanas tiesību piešķiršanu 2009. gada 15. jūlijā, saskaņā ar kuru *W. Hofmann* Čehijas Republikas vadītāja apliecība nedod tiesības vadīt transportlīdzekli Vācijas teritorijā, tomēr saglabājas vajadzība, lai Tiesa lemtu par prejudiciālo jautājumu.

28 Pirmkārt, *W. Hofmann* pārstāvis *ad litem* turpmāk prasa reaģēt uz viņa klienta kriminālsodīšanu, grozīt *Verwaltungsgericht Augsburg* spriedumu un konstatēt šī 2009. gada 15. jūlija lēmuma nelikumību. Lai iesniedzējtiesa varētu lemt par jautājumu, vai minētais lēmums ir nelikumīgs, ir vajadzīgs, lai Tiesa atbildētu uz prejudiciālo jautājumu. Otrkārt, *W. Hofmann* uzsāktā tiesvedība ir tikai viena no vairākām tiesvedībām, kuras rezultāts ir atkarīgs no Tiesas atbildes uz šo jautājumu.

Par prejudiciālo jautājumu

29 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstij pēc aizlieguma iegūt jaunu vadītāja apliecību laikposma beigām, kas bija noteikts citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības turētājam, un pat tad, ja ir ievērots pastāvīgās dzīvesvietas tās teritorijā nosacījums, ir jāatsakās atzīt šīs vadītāja apliecības spēkā esamību, ja minētās apliecības turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērota iepriekšējo transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana.

Ievada apsvērumi

30 Vispirms ir jānosaka, vai Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir piemērojami pamatlietas faktiem.

31 *W. Hofmann* uzskata, ka no Direktīvas 2006/126 16. panta 2. punkta un 13. panta 2. punkta, saskaņā ar kuriem pirms 2013. gada 19. janvāra izdotas vadīšanas tiesības var tikt atņemtas vai tām pievienoti jebkādi ierobežojumi šīs direktīvas izpratnē tikai no datuma, kad stājās spēkā 11. panta 4. punkta otrā daļa, kas ir noteikts 2013. gada 19. janvārī.

32 Turpretim Eiropas Komisija un Vācijas valdība uzskata, ka Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir piemērojami pamatlietas faktiem. Komisija it īpaši uzsver, ka šī direktīva stājās spēkā 2007. gada 19. janvārī un ka šajā lietā noteicošais elements ir tas, ka Čehijas Republikas vadītāja apliecība ir izsniegta 2009. gada 19. janvārī. Vācijas valdība apgalvo, ka pēc tās domām minētās direktīvas 13. panta 2. pantā nav aizliegts piemērot šīs pašas direktīvas 11. panta 4. punkta otro daļu vadītāja apliecībām, kas ir izsniegtas pirms 2013. gada 19. janvāra. Tas it īpaši izriet no tā, ka šī pēdējā tiesību norma saskaņā ar Direktīvas 2006/126 18. panta otro daļu ir piemērojama kopš 2009. gada 19. janvāra. Savukārt šīs direktīvas 13. pants atbilstoši tās 16. panta 1. un 2. punktam ir piemērojams tikai no 2013. gada 19. janvāra. Vācijas Federatīvā Republika nav arī pāragri transponējusi minētās direktīvas 13. panta 2. punktu.

33 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, lai gan Direktīva 91/439 ir atcelta tikai no 2013. gada 19. janvāra, Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkts saskaņā ar tās 18. panta otro daļu tomēr ir piemērojami no 2009. gada 19. janvāra (skat. 2012. gada 1. marta spriedumu lietā C-467/10 *Akyüz*, 31. punkts).

34 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka *W. Hofmann* Čehijas Republikas vadītāja apliecību, kas saņemta 2009. gada 19. janvārī, Vācijas policija atņēma 2009. gada 25. martā un ka Vācijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesību piešķiršanas jomā kompetentā iestāde informēja ieinteresēto personu ar 2009. gada 20. aprīļa vēstuli, ka minētā apliecība nedod tiesības vadīt autotransporta līdzekli Vācijā. Minētā iestāde tālāk 2009. gada 15. jūlija lēmumā norīkoja izdarīt uz šī dokumenta atzīmi par tā spēkā neesamību Vācijas teritorijā.

35 No minētā izriet, ka Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkts ir *ratione temporis* piemērojami pamatlietas faktiem.

36 *W. Hofmann* arguments, ka būtībā Direktīvas 2006/126 13. panta 2. punkts ir šķērslis minētās direktīvas 11. panta 4. punkta otrās daļas piemērošanai, nevar atspēkot šo secinājumu.

37 Neskaitot Direktīvas 2006/126 18. panta otrās daļas un 11. panta 4. punktā ietilpstošās normas, citas šīs direktīvas normas, it īpaši tās 13. pants, ir piemērojamas saskaņā ar minētās direktīvas 17. panta pirmo daļu tikai no 2013. gada 19. janvāra.

38 Turklāt, kā apgalvo Vācijas valdība, ja Direktīvas 2006/126 13. panta 2. punkts vispārīgi ir jāinterpretē tādējādi, ka pirms 2013. gada 19. janvāra izdota vadītāja apliecība nevar tikt ne atņemta, ne jebkādi ierobežota, vairs nebūtu iespējams piemērot šīs direktīvas 11. panta 4. punktu, kuru tās 18. panta otrajā daļā tomēr skaidri ir paredzēts piemērot no 2009. gada 19. janvāra.

39 Katrā ziņā, kā norāda arī Vācijas valdība, 13. panta izvietojums Direktīvas 2006/126 pamatdaļā parāda, ka atsauce 13. panta 2. punktā ir tikai uz tiesībām, kas ir iegūtas īpašu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanai, nevis uz vadītāja apliecības ierobežošanas, atņemšanas uz laiku vai atņemšanas pavisam pasākumiem.

40 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis šo secinājumu 35. punktā, ar Direktīvu 2006/126 ievieš vienotu Kopienas parauga vadītāja apliecību, kuras mērķis ir aizstāt dažādās dalībvalstīs pastāvošās vadītāju apliecības. Minētās direktīvas 4. pantā ir noteiktas un definētas dažādas vadītāju apliecību kategorijas, ar kurām dalībvalstīm, kas katra ir definējusi pati savas vadītāju apliecību kategorijas, ir jānosaka atbilsmes.

41 Tātad Direktīvas 2006/126 13. panta ar virsrakstu "Ārpus Kopienas izsniegtu vadītāju apliecību atbilsmes" mērķis ir tikai regulēt jautājumu par pirms šīs direktīvas ieviešanas iegūto tiesību un dažādo tajā definēto vadītāju apliecību atbilsmēm.

42 Šo analīzi apstiprina Direktīvas 2006/126 sagatavošanas darbi, no kuriem izriet, kā ģenerāladvokāts to norāda savu secinājumu 37. punktā, ka šīs direktīvas 13. panta 2. punkts šajā direktīvā tika iekļauts pēc Eiropas Parlamenta iniciatīvas, kas šo iekļaušanu pamatoja ar precizējumu, ka veco vadītāja apliecību nomaiņai nekādā gadījumā nevajadzētu beigties ar to, ka tiktu zaudētas vai ierobežotas iegūtās tiesības, kas attiecas uz atļaujām vadīt dažādu kategoriju transportlīdzekļus.

Tiesas atbilde

43 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā ir paredzēta dalībvalstīs izdotu vadītāja apliecību savstarpēja atzīšana, neievērojot nekādas formalitātes. Šajā normā ir ietverts nepārprotams un precīzs dalībvalstu pienākums, kas nepieļauj nekādu rīcības brīvību, veicot pasākumus šī pienākuma izpildei (skat. it īpaši 2009. gada 19. februāra spriedumu lietā C-321/07 *Schwarz*, Krājums, I-1113. lpp., 75. punkts; 2011. gada 19. maija spriedumu lietā C-184/10 *Grasser*, Krājums, I-4057. lpp., 19. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Akyüz*, 40. punkts).

44 Kā Tiesa ir jau nolēmumi iepriekš minētā sprieduma lietā *Akyüz* 40. punktā, tas pats attiecas uz Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punktu, kura teksts ir identisks Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkta tekstam.

45 Turklāt Tiesa atkārtoti uzskatīja, ka izdevējai dalībvalstij ir jāpārbauda, vai ir izpildīti Savienības tiesībās noteiktie minimālie nosacījumi, it īpaši Direktīvas 91/439 7. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi par dzīvesvietu un piemērotību transportlīdzekļa vadīšanai, un vai vadītāja apliecības izdošana tādējādi ir pamatota (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Schwarz*, 76. punkts, un lietā *Grasser*, 20. punkts).

46 Ja dalībvalsts iestādes ir izdevušas vadītāja apliecību atbilstoši Direktīvas 91/439 1. panta 1. punktam, citas dalībvalstis nav tiesīgas pārbaudīt, vai ir ievēroti šajā direktīvā paredzētie izdošanas nosacījumi. Faktiski vadītāja apliecības izdošana kādā dalībvalstī ir uzskatāma par pierādījumu, ka šīs apliecības turētājs tās izdošanas dienā atbilda šiem nosacījumiem (skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā *Schwarz*, 77. punkts, un lietā *Grasser*, 21. punkts).

47 Šie apsvērumi ir pilnībā pārnesami uz sistēmu, kas ieviesta ar Direktīvu 2006/126, kurā dalībvalsts izdotu vadītāja apliecību savstarpējās atzīšanas princips, kā tas izriet no šī sprieduma 44. punkta, ir apstiprināts līdzīgā tekstā kā Direktīvā 91/439 iekļautais.

48 Faktiski no Tiesas judikatūras izriet, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts, 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts, kā arī 8. panta 2. un 4. punkts pieļauj, ka uzņemošā dalībvalsts atsakās atzīt savā teritorijā citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību, ja ir skaidrs – nevis atkarībā no uzņemošās dalībvalsts sniegtās informācijas, bet gan saskaņā ar pašā vadītāja apliecībā ietvertajām atzīmēm vai cita veida neapstrīdamu izdevējas dalībvalsts informāciju –, ka [Direktīvas 91/439] 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums par pastāvīgo dzīvesvietu nav bijis ievērots (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 72. punkts, un lietā *Grasser*, 33. punkts). Ir jānorāda arī, ka Tiesa ir lēmusi, ka faktam, ka minētās apliecības turētājam uzņemošajā dalībvalstī nav piemērots neviens no pasākumiem minētās direktīvas 8. panta 2. punkta izpratnē, šajā ziņā nav nozīmes (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Grasser*, 33. punkts).

49 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka Direktīvas 91/439 1. panta 2. punkts un 8. panta 4. punkts dalībvalstij ļauj neatzīt personas – kurai tās teritorijā atņemta vadītāja apliecība, paredzot aizliegumu noteiktā laikposmā pieprasīt jaunu apliecību, – jauno apliecību, kas šajā aizlieguma laikposmā izsniegta citā dalībvalstī (skat. iepriekš minētos spriedumus apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 65. punkts, kā arī lietā *Schwarz*, 83. punkts, un 2008. gada 3. jūlija rīkojumu lietā C-225/07 *Möginger*, 38. punkts).

50 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka uz šo 8. panta 4. punktu dalībvalsts nevar pamatoties, lai bez ierobežojumiem laikā atteiktos atzīt personas – kurai tās teritorijā piemērota šajā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības atņemšana vai anulēšana – vadītāja apliecības, kas tai var tikt vēlāk, proti, beidzoties aizlieguma periodam, izsniegta citā dalībvalstī, derīgumu (šajā ziņā skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-476/01 *Kapper*, *Recueil*, I-5205. lpp., 76. punkts; iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 63. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Schwarz*, 85. punkts, un 2006. gada 6. aprīļa rīkojumu lietā C-227/05 *Halbritter*, 28. punkts).

51 Līdz ar to, ja personai dalībvalstī piemērota transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana, Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkts principā neļauj šai dalībvalstij neatzīt vēlāk citā dalībvalstī tai pašai personai pēc jaunas vadītāja apliecības pieprasīšanas aizlieguma perioda izsniegtas vadītāja apliecības derīgumu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Kapper*, 76. punkts; apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 64. punkts, kā arī lietā *Schwarz*, 86. punkts, un iepriekš minētos rīkojumus lietā *Halbritter*, 27. punkts, un lietā *Möginger*, 44. punkts).

52 Attiecībā uz formulējuma atšķirību starp Direktīvas 91/439 8. panta 4. punktu un tam atbilstošo Direktīvas 2006/126 normu, proti, pēdējās 11. panta 4. punktu, ir jānosaka, vai šīs divas normas turpmāk ir jāinterpretē atšķirīgi, jo Tiesas judikatūrā izklāstītie nosacījumi, kas ir atgādināti šī sprieduma 48.–51. punktā, attiecībā uz Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta interpretāciju nav piemērojami tādai situācijai, kāda ir *W. Hofmann*, kas tiek regulēta Direktīvā 2006/126.

53 Lai gan Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalsts var atteikties personai, kam tās teritorijā ir piemērots vadītāja apliecības ierobežojums, atlikšana, pārtraukšana vai anulēšana, atzīt jebkuras citas dalībvalsts izdotas vadītāja apliecības spēkā esamību, Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka "dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi kāda cita dalībvalsts personai, kuras vadītāja apliecība

izdevējas valsts teritorijā ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam". Tātad šīs pēdējās tiesību normas formulējums liek turpmāk dalībvalstīm atteikties atzīt šādu vadītāja apliecību, lai gan Direktīvas 91/439 8. panta 4. punktā tām šajā ziņā ir piešķirta rīcības brīvība.

54 Par šo jautājumu *W. Hofmann* uzskata, ka no izmantotā formulējuma varot viegli secināt, ka Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punktā ir ietverti tie paši izņēmumi no vadītāju apliecību savstarpējās atzīšanas principa, kā tie, kas jau pastāvēja, piemērojot Direktīvas 91/439 8. panta 4. punktu, kā to ir interpretējusi Tiesa. Tā kā vadītāju apliecību savstarpējās atzīšanas princips, kas minēts Direktīvas 91/439 1. panta 2. punktā un Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punktā, esot palicis nemainīgs, neesot iemesla mainīt judikatūru attiecībā uz šo principu. Fakts, ka dalībvalstu rīcības brīvība atteikties atzīt citas dalībvalsts izdotas vadītāju apliecības ir ierobežota, neietekmējot Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta piemērošanas nosacījumus.

55 Turklāt Komisija uzskata, ka, lai gan jaunajās tiesību normās dalībvalstīm vairs nav atstāta pilnīga brīvība atteikties atzīt vadītāja apliecību, bet ir prasīts izteikt atteikumu, ja ir izpildīti šāda atteikuma nosacījumi, nosacījumi, kuros varēja tikt atteikta apliecības atzīšana atbilstoši agrākajām normām vai ir jāatsaka turpmāk, nav tikuši grozīti. Pēc šīs iestādes domām, no Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta teksta nevar secināt, ka atbilstošie Tiesas spriedumi par nosacījumiem, kas ir noteicošie, pamatojoties uz Direktīvu 91/439, būtu novecojuši. Kaut arī visos Direktīvas 2006/126 sagatavošanas darbos akcents ir likts uz jaunradīto pienākumu neizsniegt un neatzīt vadītāja apliecības, nekādā ziņā nav izdarīti grozījumi nosacījumos, kas ir pamatā apliecības neizsniegšanai vai neatzīšanai.

56 Ja uzskata citādi, Savienības pilsonis vadītāja apliecību varētu iegūt tikai tajā dalībvalstī, kurā šī apliecība ir iepriekš ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam, un tas tā būtu neatkarīgi no šī ierobežojuma ilguma.

57 *Freistaat Bayern* savukārt apgalvo, ka minētie nosacījumi ir izskaidroti Tiesas judikatūrā, kas tapusi, pamatojoties uz Direktīvu 91/439, un ka šī judikatūra attiecas tikai uz vadītāja apliecībām, kas izsniegtas pirms 2009. gada 19. janvāra.

58 Turklāt atšķirībā no Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta pirmā daļa turpmāk prasa dalībvalstij, neatstājot tai rīcības brīvību, atteikties izsniegt jaunu vadītāja apliecību ieinteresētajai personai, kurai citā dalībvalstī ir piemērota ierobežošana vai atņemšana uz laiku vai pavisam.

59 *Freistaat Bayern* no tā secina, ka Tiesas judikatūra par Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta interpretāciju nevarot tikt attiecināta uz Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta pirmo un otro daļu. Tā uzskata, ka, pamatojoties uz pēdējo direktīvu, ja dalībvalsts atsakās atzīt citas dalībvalsts izdotu vadītāja apliecību, jo tās teritorijā tai ir piemērota ierobežošana vai atņemšana uz laiku vai pavisam, minētā valsts atsakās atzīt Savienības tiesībām pretēju tiesību aktu. Saskaņā ar Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta pirmo daļu šī cita dalībvalsts neesot tiesīga veikt šādu izsniegšanu. Šīs direktīvas 11. panta 4. punkts tādējādi esot *lex specialis* attiecībā pret minētās direktīvas 2. panta 1. punktu un prasot dalībvalstīm attiekties atzīt vadītāja apliecības, kas nav izsniegtas saskaņā ar Savienības tiesībām.

60 Direktīvas 2006/126 sagatavošanas darbi apstiprinot šo analīzi. Tās 11. panta 4. punkta pirmās un otrās daļas formulējums izrietot no Eiropas Parlamenta Transporta un tūrisma komisijas piedāvātā labojuma, kura nolūks acīmredzami ir reaģēt uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Kapper* un atbildēt uz to likumdošanas ceļā.

61 Vācijas valdība uzsver, ka Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrās daļas formulējumā nav minēts ne iespējams nosacījuma par pastāvīgo dzīvesvietu dalībvalsts, kas izsniedz vadītāja apliecību, teritorijā pārkāpums, ne iespējamā aizlieguma iegūt jaunu apliecību beigas. Lai gan šīs tiesību normas tiek lietotas franču valodas ("à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une

restriction, d'une suspension ou d'un retrait") un angļu valodas ("to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory") redakcijās, tās teksts pilnībā atļauj to piemērot personai, kuras vadītāja apliecība ir atņemta atbilstoši Vācijas tiesībām, attiecībā uz kurām pagaidu aizlieguma iegūt jaunu apliecību laikposms ir beidzies. Gadījumā, ja Vācijas vadītāja apliecība vēl nav atdota minētajai personai, šī persona turpina būt "tiesību atņemšanas subjekts".

62 Piemērošanas nosacījumu, kas nav tieši paredzēti Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrajā daļā, pievienošanu nevar pamatot, pēc Vācijas valdības domām, ar šīs tiesību normas "šauru interpretāciju". Tiesību normu nevar šādi interpretēt tikai tāpēc, ka tā ir izņēmums, šajā gadījumā no vadītāju apliecību savstarpējās atzīšanas principa, kas noteikts minētās direktīvas 2. panta 1. punktā.

63 Vācijas valdība piebilst, ka dalībvalsts pienākums attiekties atzīt vadītāja apliecības spēkā esamību gadījumā, kas paredzēts Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrajā daļā, ļauj nodrošināt ceļu satiksmes drošību un līdz ar to aizsargāt tiesības uz dzīvību, tiesības uz personas neaizskaramību un tiesības uz īpašumu, kas ir noteiktas attiecīgi Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kam ir tāds pats juridisks spēks kā pamattiesībām, kas nosaka Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punktā noteikto savstarpējās atzīšanas principu, 2., 3. un 17. pantā.

64 Minētā valdība arī apgalvo, ka šīs direktīvas 11. panta 4. punkta otrās daļas rašanās parādot, ka tās autori vēlējās no jauna piešķirt prioritāti pūliņiem, kas vērsti uz cīņu pret "vadītāja apliecību tūrismu", un tādējādi pastiprināt ceļu satiksmes drošību salīdzinājumā ar savstarpējās atzīšanas principu, kam ir pamatā brīva pārvietošanās, kas līdz šim bija pārsvarā Tiesas judikatūrā. Turpretim nekādi nav konstatējama hipotētiska iestāžu, kas piedalījās minētās direktīvas pieņemšanā, griba tās 11. panta 4. punkta otrās daļas piemērošanai paredzēt nosacījumu par pastāvīgās dzīvesvietas esamību tās dalībvalsts teritorijā, kas izsniedz vadītāja apliecību, vai par aizlieguma iegūt no jauna vadītāja apliecību nebeigšanos.

65 Šajā ziņā tomēr ir jāuzskata, ka starpība Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta un Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta formulējumā nevar radīt šaubas par attiecīgajiem nosacījumiem, kas ir izklāstīti Tiesas judikatūrā, saskaņā ar kuriem vadītāja apliecības atzīšana var tikt atteikta atbilstoši Direktīvas 91/439 normām un turpmāk tā ir jāatsaka atbilstoši Direktīvas 2006/126 normām.

66 Izņemot to, ka par pienākumu kļūst tas, kas agrāk bija tikai iespēja neatzīt, un ka tiek nošķirta ierobežošana, atņemšana uz laiku vai atņemšana pavisam, no vienas puses, un anulēšana, no otras puses, Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrās daļas formulējums nav būtiski grozīts salīdzinājumā ar Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmo daļu.

67 Ja ir taisnība, ka Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrā daļa, it īpaši tās vācu valodas redakcijā ("einer Person [..], deren Führerschein [..] eingeschränkt, ausgesetzt oder entzogen *worden ist*"), ir formulēta tādējādi, ka tā nenoliedz, ka šajā tiesību normā minētie pasākumi nav iedarbīgi, tomēr lielā skaitā Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrās daļas citu valodu versiju, kā, piemēram, franču un angļu ("à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait" un "to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory"), ir izteikta ideja, saskaņā ar kuru minētajiem pasākumiem ir jābūt sāktiem brīdī, kad personai, kuras apliecībai tās teritorija ir piemērots viens no šiem pasākumiem, tiek izsniegta vadītāja apliecība, lai dalībvalstij būtu pienākums atteikties atzīt šo apliecību.

68 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, pirmkārt, Savienības tiesību normas formulējums vienā no valodu versijām nevar būt šīs normas vienīgais interpretācijas pamats vai tam šajā ziņā nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar citām valodu versijām (it īpaši skat. 2008. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-187/07 *Endendijk*, Krājums, I-2115. lpp., 23. punkts; 2008. gada 9. oktobra spriedumu lietā C-239/07 *Sabatauskas* u.c., Krājums, I-7523. lpp., 38. punkts, un 2011. gada 5. maija spriedumu apvienotajās lietās C-230/09 un C-231/09 *Kurt und Thomas Etling* u.c., Krājums, I-3097. lpp.,

60. punkts). Otrkārt, Eiropas Savienības dokumenti dažādās valodās ir jāinterpretē vienveidīgi, un tādēļ gadījumā, ja starp šiem dokumentiem dažādās valodās ir atšķirības, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē atbilstoši tā tiesiskā regulējuma vispārējai jēgai un mērķim, kura sastāvdaļa tā ir (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Endendijk*, 24. punkts; 2010. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-340/08 *M*. u.c., Krājums, I-3913. lpp., 44. punkts, un iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Kurt und Thomas Etling* u.c., 60. punkts).

69 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmās daļas versijā vācu valodā ir lietota pagātne ("einer Person [..], auf die [..] eine der in Absatz 2 genannten Maßnahmen angewendet *wurde*"), šim apstāklim netraucējot Tiesai uzskatīt, ka dalībvalsts nevar atsaukties uz šo tiesību normu, lai atteiktos bezgalīgi atzīt personas, kurai tās teritorijā ir piemērota atņemšana, jebkādu tiesību spēkā esamību, ko vēlāk tai ir piešķīrusi cita dalībvalsts.

70 Lai gan no noteiktiem Direktīvas 2006/126 sagatavošanas darbiem izriet, ka Savienības likumdevējs vēlējās pastiprināt cīņu pret "vadītāja apliecību tūrismu", pilnvaras neatzīt citas dalībvalsts izsniegtu vadītāja apliecību pārvēršot par pienākumu, lai nodrošinātu ierobežošanas, atņemšanas uz laiku vai atņemšanas pavisam savstarpēju atzīšanu, savukārt no šiem sagatavošanas darbiem neizriet, ka tiktu apšaubīti Tiesas judikatūrā izklāstītie nosacījumi, kuros dalībvalstij ir atļauts vai attiecībā uz šo direktīvu tai ir obligāti jāatzīst citas dalībvalsts izsniegta vadītāja apliecība.

71 Turklāt Tiesa atkārtoti ir atgādinājusi, ka Direktīvas 91/439 8. panta 4. punktā paredzētās pilnvaras ir atkāpe no vadītāja apliecību savstarpējās atzīšanas vispārējā principa un tādēļ ir jāinterpretē sašaurināti (it īpaši skat. 2008. gada 20. novembra spriedumu lietā C-1/07 *Weber*, Krājums, I-8571. lpp., 29. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Schwarz*, 84. punkts, un 2010. gada 2. decembra rīkojumu lietā C-334/09 *Scheffler*, Krājums, I-12379. lpp., 63. punkts). Šis konstatējums paliek spēkā attiecībā uz pienākumu, kas turpmāk ir noteikts Direktīvas 2006/126 11. panta 4. panta otrajā daļā. Šis pienākums arī ir atkāpe no vadītāju apliecību savstarpējās atzīšanas vispārējā principa, kas vēlreiz ir apstiprināts minētās direktīvas 2. panta 1. punktā.

72 Ir svarīgi piebilst, ka Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta pirmajā un otrajā daļā ir nošķirtas vadītāja apliecības izsniegšanas un atzīšanas personai, kuras vadītāja apliecībai ir piemērots ierobežojums, atņemšana uz laiku vai atņemšana pavisam citā dalībvalstī, iespējas. Izņemot šo nošķiršanu, pirmā un otrā daļa ir izteiktas līdzīgi. Tādējādi, ja Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā ir paredzēts pienākums dalībvalstij neatzīt jebkuras apliecības, ko cita dalībvalsts ir izsniegusi personai, kuras vadītāja apliecībai ir piemērots ierobežošanas vai atņemšanas uz laiku vai atņemšanas pavisam pasākums pirmajā dalībvalstī, līdzīgi ir jāinterpretē šīs direktīvas 11. panta 4. punkta pirmā daļa, kas paredz tādējādi pienākumu neizsniegt vadītāja apliecību šādai personai.

73 Šajā ziņā no Direktīvas 2006/126 sagatavošanas darbiem izriet, ka Savienības likumdevēja gribā bija pastiprināt vadītāja apliecību vienveidīguma principu un novērst to, ka persona, kuras vadītāja apliecībai ir piemērots ierobežošanas, atņemšanas uz laiku vai atņemšanas pavisam pasākums dalībvalstī, var saņemt vadītāja apliecību citā dalībvalstī vai panākt šādas apliecības spēkā esamības atzīšanu (šajā ziņā skat. Komisijas 2003. gada 21. oktobra priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai (EK), COM(2003) 621, galīgā redakcija, par vadītāja apliecībām (pārstrādāta), 6. lpp.).

74 Tomēr no tā neizriet, ka persona, kuras vadītāja apliecībai ir piemērota ierobežošana vai atņemšana uz laiku vai atņemšana pavisam dalībvalstī, nekad vairs nevar iegūt no jauna vadītāja apliecību citā dalībvalstī pat pēc pagaidu aizlieguma iegūt no jauna vadītāja apliecību laikposma beigām, kas vajadzības gadījumā ir ticis pievienots šādam pasākumam pirmajā dalībvalstī.

75 Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrās daļas interpretācija, ko iesaka *Freistaat Bayern* un Vācijas valdība, liek paredzēt atbilstoši Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta pirmajai daļai pastāvīgu, laikā neierobežotu aizliegumu dalībvalstij izdot no jauna vadītāja apliecību personai, kuras vadītāja apliecība pagātnē ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam citā dalībvalstī.

76 Šādos apstākļos ir jāatgādina, ka atbilstoši Direktīvas 91/439 7. panta 1. punkta b) apakšpunktam un Direktīvas 2006/126 7. panta 1. punkta e) apakšpunktam vadītāja apliecību var izsniegt tikai dalībvalsts, kuras teritorijā ir pieteicēja pastāvīgā dzīvesvieta. Tādējādi vienīgā iespēja personai, kuras vadītāja apliecība ir atņemta kādā dalībvalstī un kura pēc tam ir mainījusi dzīvesvietu uz citu dalībvalsti, saņemt no jauna vadītāja apliecību saskaņā ar Direktīvām 91/439 un 2006/126 būtu vērsties jaunās dzīvesvietas dalībvalsts kompetentajās iestādēs.

77 Ja Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkts tiktu interpretēts tādējādi, ka persona vairs nevar iegūt vadītāja apliecību jaunajā dzīvesvietas dalībvalstī pat pēc iespējamā aizlieguma laikposma beigām, līdz ar to tiktu traucētas tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, kas Savienības pilsoņiem ir piešķirtas LESD 21. pantā un kuru īstenošanas vienkāršošana ir paredzēta Direktīvā 2006/126.

78 Turklāt, kā Tiesa ir lēmusi attiecībā uz Direktīvu 91/439, atzīt dalībvalsts tiesības pamatoties uz valsts tiesību normām, lai uz nenoteiktu laiku atteiktos atzīt citā dalībvalstī izdotu apliecību, nozīmētu noliegt pašu vadītāja apliecību savstarpējas atzīšanas principu, kas ir ar Direktīvu 2006/126 iesviestās sistēmas centrālais elements (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kapper*, 77. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *Halbritter*, 28. punkts).

79 Tomēr ir jāprecizē, ka tiesas sēdē *Freistaat Bayern* un Vācijas valdība būtībā apgalvoja, ka, lai persona, kuras vadītāja apliecība ir atņemta kādā dalībvalstī, varētu iegūt jaunu vadītāja apliecību citā dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2006/126 un šī jaunā vadītāja apliecība varētu tikt atzīta citās dalībvalstīs, ir nepieciešams, lai izdevēja dalībvalsts sadarbojas ar dalībvalsti, kas ir izdarījusi minēto atņemšanu. Šī valdība uzskata, ka izdevējai dalībvalstij ir jāsaņem informācija no šīs citas dalībvalsts par šīs atņemšanas iemesliem un ir jāpārliecinās, vai tie ir izzuduši.

80 Tomēr šai argumentācijai nevar piekrist.

81 Protams, pienākums, kas turpmāk ir norādīts Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta pirmajā daļā, paredz dalībvalstu sadarbību, lai pārbaudītu, pirmkārt, vai vadītāja apliecības pieteicējam jau ir izsniegta vadītāja apliecība citā dalībvalstī, ja, kā tas paredzēts šīs direktīvas 7. panta 5. punkta c) apakšpunktā, ir saprātīgi iemesli turēt to aizdomās, un, otrkārt, vai uz minēto pieteicēju attiecas laikposms, kad ir aizliegts prasīt jaunu vadītāja apliecību, ja citā dalībvalstī tam ir atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības. Minētās direktīvas 15. pantā ir vēlreiz apstiprināta tostarp savstarpējas palīdzības un informācijas apmaiņas starp dalībvalstīm vajadzība.

82 Tomēr noteikt kā nosacījumu tiesību izsniegšanai dzīvesvietas dalībvalstī absolūtu pienākumu kompetentajām iestādēm konsultēties un sistemātiski pārbaudīt, ka iemesli, kuru dēļ ir agrāk atņemtas tiesības, ir izzuduši, prasītu kompleksas sistēmas radīšanu, kas ļautu noteikt, vai vadītāja apliecības pieteicējam nav atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, arī sen un jebkurā citā dalībvalstī. Katrā ziņā šāda sistēma nav tieši paredzēta Direktīvā 2006/126. Lai gan Eiropas Savienības vadītāju apliecību tīkls var atvieglot šādas sistēmas ieviešanu, tomēr šāds tīkls vēl nedarbojas un nevar būt noderīgs instruments šajā ziņā attiecībā uz iespējamu atņemšanu, kas ir notikusi citā dalībvalstī tālā pagātnē.

83 Turklāt personai, kas iesniedz vadītāja apliecības pieteikumu dalībvalstī, pagātnē citā dalībvalsti var būt atņemta vadītāja apliecība dažādu iemeslu dēļ – tādu, kādi tiek aplūkoti pamatlietā, bet arī citu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, pat nelielu, dēļ. Varētu būt sarežģīti pārbaudīt dažu no šiem atņemšanas iemesliem izzušanu, jo Direktīvā 2006/126 nav sniegtas nekādas norādes šajā ziņā.

84 Šādos apstākļos ir arī jāatgādina, ka Tiesa ir lēmusi attiecībā uz Direktīvu 91/439, ka uzņemošā dalībvalsts, kas vadītāja apliecības izsniegšanu pakļauj stingrākiem valsts nosacījumiem, it īpaši pēc iepriekšējās apliecības atņemšanas, nevar neatzīt vēlāk citā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību tikai tāpēc vien, ka šīs jaunās apliecības turētājs to ieguvis saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu, kurā noteiktās prasības nav tādas pašas kā uzņemošajā dalībvalstī (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Wiedemann* un *Funk*, 54. punkts). Šī interpretācija ir spēkā arī attiecībā uz Direktīvu 2006/126, kas tāpat kā Direktīva 91/439 prasa minimāli saskaņot valsts tiesību normas par nosacījumiem, kādos var izdot vadītāja apliecības (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Akyüz*, 53. punkts), un kuras centrālais balsts ir, kā tas ir norādīts šī sprieduma 78. punktā, dalībvalstu izdotu vadītāja apliecību savstarpējās atzīšanas princips.

85 Tostarp secinājumu, ka Tiesas judikatūrā izklāstītie nosacījumi, kas atgādināti šī sprieduma 48.–51. punktā, lai piemērotu Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta pirmo daļu, paliek piemērojami attiecībā uz Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otro daļu, apstiprina īpaša režīma, kas saskaņā ar Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta trešo daļu ir rezervēts vadītāja apliecību anulēšanai, pastāvēšana.

86 Pēdējā tiesību normā ir paredzēts, tāpat kā Direktīvas 91/439 8. panta 4. punkta otrajā daļā, ka dalībvalsts var atteikties izsniegt vadītāja apliecību pieteicējam, kura tiesības ir anulētas citā dalībvalstī. Tādējādi dalībvalstij nav pienākuma izdarīt šādu atteikumu.

87 Neviena no Direktīvas 2006/126 normām, kā arī tās sagatavošanas darbi nenorāda, ka vadītāja apliecības anulēšana attiecas tikai, kā to tiesas sēdē apgalvoja *Freistaat Bayern*, Vācijas valdība un Komisija, uz formas prasībām, kas attiecas uz vadītāja apliecības izsniegšanu. Turklāt nevar izslēgt, ka atsevišķās dalībvalstīs vadītāja apliecības anulēšana var būt pasākums, kas attiecas uz piemērotību vadīšanai un ir stingrāks nekā atņemšana pilnībā vai uz laiku, ar ko var sodīt it īpaši par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā, par ko ir runa pamatlietā.

88 Līdz ar to būtu paradoksāli interpretēt Direktīvas 2006/126 11. panta 4. panta otro daļu tādējādi, ka gadījumā, kad dalībvalsts ir ierobežojusi, atņēmusi uz laiku vai atņēmusi pavisam vadītāja apliecību, vairs nebūtu iespējams atbilstoši šīs direktīvas 11. panta 4. punkta pirmajai daļai tās turētājam iegūt apliecību citā dalībvalstī, kaut arī šāda iespēja vienmēr pastāv apliecības anulēšanas gadījumā.

89 Šajā gadījumā no iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Vācijas iestādes nav tiesīgas atteikt atzīt vadītāja apliecības, ko *W. Hofmann* ir izsniegušas Čehijas Republikas iestādes 2009. gada 19. janvārī, kas notika, kā tas izriet no šī sprieduma 19. un 20. punkta, pēc aizlieguma iegūt jaunu vadītāja apliecību laikposma beigām, kas bija pievienots Vācijā pret ieinteresēto personu piemērotajai transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanai, spēkā esamību.

90 Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, pamatojoties uz šī sprieduma 48. punktā minēto informāciju un ņemot vērā visus lietas, ko tā izskata, apstākļus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Akyüz*, 75. punkts), vai vadītāja apliecības saņemšanas laikā *W. Hofmann* pastāvīgā dzīvesvieta bija Čehijas Republikā. Ja tas tā nav, Vācijas iestādes ir tiesīgas atteikties atzīt šīs apliecības spēkā esamību. Šajā ziņā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka tas ir balstīts uz pieņēmumu, ka pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalsts, kas ir izsniegusi vadītāja apliecību, nosacījums ir ievērots.

91 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/126 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz dalībvalstij atteikties pēc aizlieguma lūgt izsniegt jaunu vadītāja apliecību laikposma, kas noteikts citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības turētājam, beigām un tātad pat tad, ja pastāvīgās dzīvesvietas tajā nosacījums ir ievērots, atzīt šīs vadītāja apliecības spēkā esamību, ja minētajam turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērota iepriekšējo transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana.

Par tiesāšanās izdevumiem

92 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām 2. panta 1. punkts un 11. panta 4. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz dalībvalstij atteikties pēc aizlieguma lūgt izsniegt jaunu vadītāja apliecību laikposma, kas noteikts citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības turētājam, beigām un tātad pat tad, ja pastāvīgās dzīvesvietas tajā nosacījums ir ievērots, atzīt šīs vadītāja apliecības spēkā esamību, ja minētajam turētājam pirmās dalībvalsts teritorijā ir piemērota iepriekšējo transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana.

[Paraksti]